

ЈАДРАНКА МИЛЕНКОВИЋ

КАЈДРМА*

ЗЛАТНИ ПРАХ

Бацала сам своје време
у твоје очи
као суве гране.
Изгорело је
као што изгори дан:
жута га пчела
усијана
распростре по небу
и земљи,
а затим спали,
звезде да се не виде.
Ипак их такнемо по сећању.

Бацала сам нарамке
сувих костију оглоданих
дана.
Пред твојим оком-камером
покретима писала
тестамент,

шила покров јучерашњици
не верујући у сутра;
обавила те златним прахом.

---

* Песме су из необјављеног рукописа *Нисам срега*.

Отресаш га
светлећи
и брзајући у ноћ,
као пламичак
понад гроба.

КАЛДРМА

коњи су поспани у зору
кад треба кренути на пут
небо тече
и плави злато међ камењем

месец – мала ада
круни се под таласом
путник шапуће
о доласку новог доба

коњи су поспани у зору
а бич је за појасом
свануло је
небо крије златно грумење

раскалашно је памћење
ал мрви се под временом
и прошлост нестаје
у гротлу великог ништа

еј, жао ми коња

ОРАХ И ЗУБИ

мрак се повлачи у углове соба
не кријући се
отворено и даље спреман на скок
као велики црни паук
из страха убијен великом мушком ципелом
и даље га сањам

јутро као дом за деликвенте
издржавање казне
молба за условни отпуст
подсећа на раније преступе
на одсуство слободе
и присиљан рад

кажем да ћу учити о дрвећу
знам само багрем и орах
можда и јабуку по облику лишћа
сва друга стабла имају имена
ја их не знам
говорим шума грмље грање

тужно је бити тако нем сред шуме
без храбрости да смислиш нове речи
да нађеш везу облика и звука
као први човек на земљи
невин и свој
још пркосан пред боговима

мрак се повлачи у углове
заједно са сном препуним нових слика
губим их резигнирано
висе о танкој нити другачијег знања
на врху језика
са правилним бројем слогова

то сам моћно знање из страха
убила великом мушком ципелом

НЕ БУДИМ ТЕ

чврсто жмурећи
стискам небо под капцима
сунце допричава одсјаје дана
дешифрујем их
док на прозор куца жаморна ноћ
под пластовима дубљег црнила крије
свој прегладнели накот
наказна грдила бестрагије
ходнике ноћног лавиринта
спуштеног опет као звоно
побегли испод божјег пера
из муклине
из глухоте

сипамо сребро и кристале
у модрину хаоса без имена
ништа не помаже топе се
на прозор куца заморна проза
и досада љушти наша самотна јогунства
не признајеш да ти фалим
као слобода
немогућег остварења
неимања ничега
тријумфалног одустајања од себе

чврсто жмурећи
одбијам град
и светла висећих гнезда
са обезбојеним људима
данима заробљеним геометријом
правилним распоредом намештаја
речима испарљивим
као мириси устајалих соба
јеткост ми нагриза лице
грбавим
бојим се јутарњег огледања
рогови само што нису пробали кост

бесмисао поентирамо осмесима
болећиво се сећамо
нема ни кише

падају само уморне звезде
мртве птице и зидови кућа
одавно неусамљени гребемо
наша неизлечива поновљива одумирања
наше осиноности
огрезања у самотне немире

проничући погледом у остатке
твојих некадашњих присуства
у непотпуне инкарнације разговора
које други не знају да оживе
у лунатична загледавања иза простора
у хоризонт премазан влажном сенком
знам да ти фалим
*ако није тако одсециће ми руке
и прећворитће ме у камен*

МАЈОР ТОМ

ископала сам дубок тунел
у сопственом подземљу
узан и прозвучан одјецима
за случај доласка велике војске
војска никада није дошла
али у њему живим по навици
и на зидове уских ходника
качим слике из прошлости

када дође време да одем
без суза, машући на растанку
желим да будем нашминкана
с осмехом, као на порођају
и да ми до тог наопаког рађања
не мрдне ни атом шминке на лицу
да у мени буде гласа
за „Падај сило и неправдо”

тамо кад стигнем, до оног моста
било би лепо да неког буде
јер чему иначе мостови служе
и чему иначе служи свет
лепо би било чути познате речи
„Ground control to Major Tom”
рећи: „Ја сам, јављам се по задатку”
мада то није сасвим тачно

ако се стварно мора отићи
понела бих са собом нешто
сви увек нешто носе
само не могу одлучити шта
превише је тога што се тешко оставља
понети једно би неправедно било
а ја живим у златном сну
да пашће једном неправда и сила